

- 3) **Naruszenie przez Sąd zasad dobrej administracji i przestrzegania rozsądnego terminu.**
- 4) **Naruszenie przez Sąd zasad mających zastosowanie w dziedzinie kosztów.**

(¹) Rozporządzenie Rady nr 17 z dnia 6 lutego 1962 r. pierwszego rozporządzenia wprowadzającego w życie art. 85 i 86 traktatu (Dz.U. 1962, 13, s. 204).

Odwołanie od wyroku Sądu (ósma izba) wydanego w dniu 16 września 2013 r. w sprawie T-496/07 Repsol Lubricantes y Especialidades i in. przeciwko Komisji, wniesione w dniu 27 listopada 2013 r. przez Repsol Lubricantes y Especialidades

(Sprawa C-617/13 P)

(2014/C 24/28)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Wnoszący odwołanie: Repsol Lubricantes y Especialidades, S.A., Repsol Petróleo, S.A. y Repsol, S. A. (przedstawiciele: L. Ortiz Blanco, J.L. Buendía Sierra, M. Muñoz de Juan, Á. Givaja Sanz i A. Lamadrid de Pablo, adwokaci)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

Wnoszący odwołanie wnosi do Trybunału o:

- 1) uchylenie zaskarżonego wyroku w zakresie dotyczącym:
  - przypisania odpowiedzialności solidarnej spółkom Repsol Petróleo, SA, i Repsol YPF, SA (obecnie Repsol, SA),
  - błędnego uwzględnienia przy obliczaniu grzywny okresu 1998-2002,
  - błędnego uwzględnienia przez Sąd ustalonej przez Komisję kwoty podstawowej grzywny z naruszeniem przysługującego mu prawa nieograniczonego orzekania i zasady proporcjonalności;
- 2) stwierdzenie nieważności spornej decyzji w tym zakresie;
- 3) zmniejszenia, w ramach przysługującego mu prawa nieograniczonego orzekania, kwoty grzywny o wartość uznaną przez za odpowiednią;
- 4) stwierdzenie nieuzasadnionej przewlekłości postępowania przed Sądem, efektem której doszło do naruszenia prawa do skutecznego środka prawnego oraz zasady, zgodnie z którą sprawa winna zostać sprawiedliwie rozpatrzona w rozsądnym terminie (art. 47 Karty i art. 6 EKPC);
- 5) obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

- 1) W pierwszej kolejności Repsol twierdzi, że doszło do naruszenia prawa przy stosowaniu w wyroku metody służącej ocenie dowodów przedstawionych na poparcie twierdzenia o pełnej i rzeczywistej samodzielności gospodarczej spółki zależnej Repsol Lubricantes y Especialidades, SA; w dalszej kolejności podnosi ona brak uzasadnienia.
- 2) W drugiej kolejności Repsol twierdzi, że w zaskarżonym wyroku dokonano błędnej wykładni komunikatu o łągodzeniu sankcji z 2002 r.
- 3) W trzeciej kolejności Repsol stoi na stanowisku, że wyrok ten narusza art. 261 TFUE i zasadę proporcjonalności ze względu na to, iż Sąd uchybił ciężącemu na nim w ramach prawa nieograniczonego orzekania obowiązkowi kontroli w zakresie dotyczącym grzywien nakładanych w sprawach z zakresu konkurencji.
- 4) Repsol podnosi wreszcie, że, nie wydając rozstrzygnięcia w rozsądnym terminie, Sąd ze względu dopuścił się naruszenia art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej (¹) i art. 6 Europejskiej konwencji praw człowieka.

(¹) Dz.U. 2000, C 364, s 1.

Odwołanie od wyroku Sądu (szósta izba) wydanego w dniu 13 września 2013 r. w sprawie T-320/10 Fürstlich Castell'sches Domänenamt Albrecht Fürst zu Castell-Castell przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), wniesione w dniu 27 listopada 2013 r. przez Castel Frères SAS

(Sprawa C-622/13 P)

(2014/C 24/29)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnosząca odwołanie: Castel Frères SAS (przedstawiciel: A. von Mühlendahl, H. Hartwig, Rechtsanwältin)

Druga strona postępowania: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory); Fürstlich Castell'sches Domänenamt Albrecht Fürst zu Castell-Castell

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie wyroku Sądu z dnia 13 września 2013 r. w sprawie T-320/10;
- oddalenie wniesionej przez Fürstlich Castell'sches Domänenamt Albrecht Fürst zu Castell-Castell skargi o stwierdzenie nieważności decyzji Drugiej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 4 maja 2010 r. w sprawie R 962/2009-2;

— obciążenie Urzędu i innych uczestników postępowania kosztami postępowania przed Sądem i przed Trybunałem.

Zarzuty i główne argumenty

Wnosząca odwołanie utrzymuje, że Sąd naruszył prawo, oddalając jej żądanie dotyczące odrzucenia wniesionej do niego skargi z uwagi na „nadużycie prawa”, którego dopuścił się jej przeciwnik procesowy. Wnosząca odwołanie podnosi, że doszło do przeinaczenia dowodu. Jej żądanie oparte jest także na tym, że doszło do błędnego zrozumienia roli nadużycia prawa w postępowaniach przed instytucjami Unii Europejskiej. Ponadto

podnosi ona także, że zaskarżony wyrok dotknięty jest brakiem uzasadnienia, ponieważ Sąd nie wskazał przyczyn, dla których oddalił jej żądanie.

Wnosząca odwołanie twierdzi również, że Sąd naruszył art. 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia nr 207/2009 ⁽¹⁾, gdyż uznając, iż należący do wnoszącej odwołanie znak towarowy został nieprawidłowo zarejestrowany, błędnie zastosował obowiązujące kryteria prawne.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. L 78, s. 1)